

החמור והזאב

אלבניה

במורד הגבעה הלך זאב. הוא כבר
שלושה ימים לא אכל, רזה כולו, זנב
נסחף אחריו על הארץ. פתאום הוא
ראה חמור לרגלי הגבעה. בכוחות
האחרונים הוא רץ לשם. החמור האפור
רעה בשקט, ליחך עשבים.
"איזה מזל" חשב הזאב "חמור צעיר,
שמן כזה!"
הוא ניגש לחמור ואמר:
"שלום חמור יקירי! אני שמח לראותך
כאן!"
"שלום, זאב ההרים" ענה לו החמור
"אני שמח לפגוש אתך."

"איך הגעת לכאן?" השתומם הזאב
"עוד אף פעם לא ראיתי אתך באזור."
"אני מהכפר הסמוך" ענה החמור
"יצאתי לטייל ומצאתי את עצמי כאן.
באחו הזה צומח עשב טעים מאוד."
"כמה טוב שדיברת על אוכל, כי אני
רעב מאוד. אז בלי דיבורים רבים
אטרוף אתך עכשיו."
"מה אתך, זאב ההרים! אל תאכל
אותי!" נבהל החמור והתרחק מהזאב.
"כן! אוכל!"
"אל תאכל, בבקשה!" התחנן החמור.
"אתה רוצה שאמות מרעב? כבר
שלושה ימים לא אכלתי דבר!"
החמור החליט לנסות תחבולה.
"אני מרחם עליך, זאב ההרים!"
"נכון, תרחם. בצדק. זאב כל כך רעב

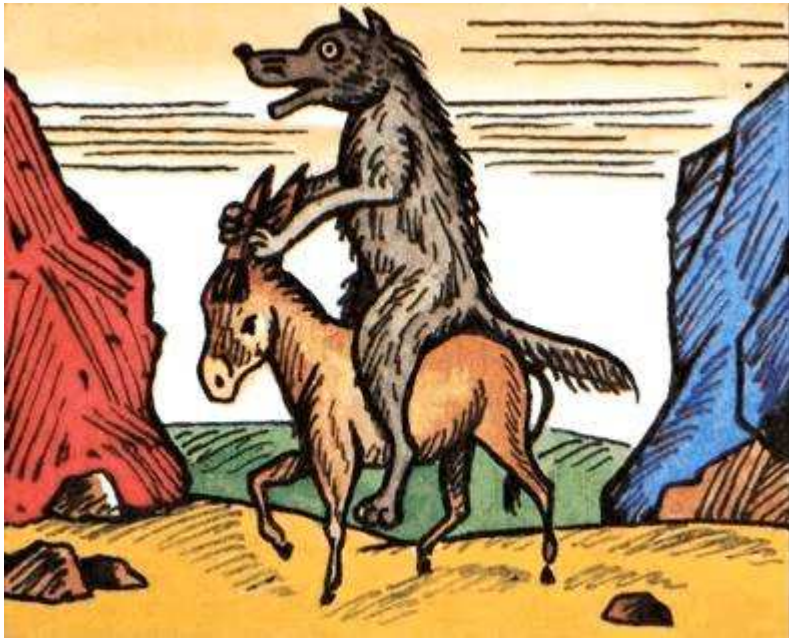
לכל השנה!"
"באמת?" השתומם הזאב "ספר מהר,
לפני שאטרוף אתך!"
"לא רק אספר לך, אבל גם אסיע אתך
למקום שבו רועה עדר גדול של כבשים
מהכפר שלנו! אילו רק ראית! איזה
כבשים שמנות! וכמה טלאים אצלן!
במשך יום שלם לא תוכל לספור!
ולטלאים בשר רך, עסיסי, טעים. אני
מאוד ממליץ לטעום. לא תצטער. יספיק
לך אוכל לשנה שלמה, זאב מכובד!"
הזאב ליקק את שפתיו. הסיפור של
החמור, על עדר כבשים שמנות עם
טלאים, מצא מאוד חן בעיניו. ועוד
החמיא לו שהחמור כינה אותו "זאב
מכובד". עד עכשיו עוד אף אחד לא
פנה אליו בהוקרה כזו. ולמען האמת,

אתה רואה רק פעם אחד בחיך."
"אני מבין שאתה רעב. אבל אם תאכל
אותי, למחרת תהיה שוב רעב, תצטרך
שנה שלמה להתרוצץ בהרים גבוהים,
לעבור נחלים הרריים וסבכים של
שיחים קוצניים, כדי להשיג טרף!"
"אתה צודק, חיים קשים לנו, לזאבים"
הסכים הזאב.
"ואני יודע איך תוכל להשיג לך אוכל

בזהירות, אחרת אתרגז.
"מה פתאום, זאב מכובד! אני משתדל
מאוד."

הזאב יושב על גבו של החמור, מסתכל
מלמעלה, מדי פעם מושך באוזן אחת

או בשנייה. הוא מדמה את עצמו לרוכב
על סוס.
והחמור כבר ירד מהשביל ההררי

משך אותו גם הרעיון לרכב על גבו של
החמור.

בחשיבות רבה ענה הזאב:

"טוב, אני מסכים. תסיע אותי לעדר
הזה. רק בזהירות, אל תקפץ בהרים
כמו משוגע. אני לא אוהב רעידות."
"מה אתך, זאב מכובד! תיסע אצלי כמו
על כסת נוצות."

הזאב עלה על גבו של החמור, תפס
בכפות קדמיות באוזניים שלו כמו
במושכות, והם נסעו.

החמור הולך בצעד שקול, עוקף כל אבן
ושיחן בזהירות, מדי פעם עוצר ושואל
את הזאב:

"איך אתה מרגיש, זאב מכובד? אין
רעידות? נוח לך לשבת כך?"
"נוח" עונה לו הזאב "תמשיך כך,

הגנב! כמה כבשים הוא טרף אצלנו
ועכשיו רוצה גם לטרוף את החמור!"
הזאב נבהל, קפץ על הארץ ובכל כוחו
ברח מהכפר. הוא רץ הרבה זמן, עד
שהפסיק לשמוע את קריאות רודפים.
בסוף עצר בסבך של שיחים. שוכב שם
וחושב:
"כל המשפחה שלי הייתה צנועה. סבא
לא עשה את עצמו חשוב, לא רכב על
חמורים. כל החיים הלך ברגל ולא
התלונן. גם אבא היה צנוע, טרף
כבשים, אבל על רכיבה על חמור אפילו
לא חלם. ואני רציתי להיות חשוב,
התיישבתי על חמור, משכתי באוזניו,
דמיתי את עצמי לרוכב. כמעט והרגו
אותי על כך. בעצמי אני אשם. למדתי
לקח. יותר לא ארכב על חמור."

והולך ישר אל הכפר.
"אנו כבר הרבה זמן בדרך, חמור"
ממלמל הזאב "אני רעב מאוד. רוצה
לאכול!"
"עוד חמש דקות ואנו במקום!" אומר
החמור "אבל אני יכול לרוץ מהר יותר!"
ובכל כוחו מתחיל לרוץ אל הכפר.
עוד לא הספיק להגיע לבתים
הראשונים כשהכלבים התחילו לנבוח
חזק ואנשים קפצו מהבתים.
החמור רץ ברחוב, נוער בקול רם וגם
בועט!
"זאב! זאב!" קוראים אנשים "תהרגו
אותו!"
האיכרים תפסו מקלות, קלשונים,
מגרפות.
"להרוג את הזאב!" צועקים "הנה